

Judikát NS 21 Cdo 2144/2016

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 02/15/2017
Spisová značka: 21 Cdo 2144/2016
ECLI: ECLI:CZ:NS:2017:21.CDO.2144.2016.1
Typ rozhodnutí: ROZSUDEK
Heslo: Obec
Dotčené předpisy: čl. 33 odst. 3 písm. e) předpisu č. 262/2006Sb.
čl. 33 odst. 4 písm. e) předpisu č. 262/2006Sb.
čl. 122 odst. 3 předpisu č. 262/2006Sb.
čl. 134 předpisu č. 262/2006Sb.
čl. 102 odst. 2 písm. b) předpisu č. 128/2000Sb.
čl. 103 odst. 1 předpisu č. 128/2000Sb.
čl. 23 odst. 1 písm. b) předpisu č. 250/2000Sb.
čl. 35a odst. 1 předpisu č. 128/2000Sb.

Kategorie rozhodnutí: B

21 Cdo 2144/2016

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D., a soudců JUDr. Mojžíry Putny a JUDr. Jiřího Doležalky v právní věci žalobce JUDr. E. K., zastoupeného JUDr. Evou Šámalovou, advokátkou se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební č. 484/2, proti žalované Domov důchodců Roudnice nad Labem, příspěvkové organizaci se sídlem v Roudnici nad Labem, Sámova č. 2481, IČO 00828998, zastoupené JUDr. Vojtěchem Vávrou, LL.M., advokátem se sídlem v Praze 1, Školská č. 694/32, o 100.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 9 C 321/2014, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. února 2016 č.j. 8 Co 196/2015-217, takto:

I. Dovolání žalované se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

Žalobce, který byl ke dni 1. 5. 2009 jmenován usnesením Rady města Roudnice nad Labem statutárním orgánem (ředitelem) žalované, se žalobou podanou dne 18. 9. 2014 u Okresního soudu v Litoměřicích domáhal zaplacení částky 100.000,- Kč s příslušenstvím. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že mu bylo vyplaceno uvedené částky jako odměny schváleno dne 27. 11. 2013 usnesením Rady města Roudnice nad Labem č. 1000/2013, čímž se odměna stala nárokovou složkou jeho mzdy, že z odpovědi starosty ze dne 5. 6. 2014 na jeho stížnost se vedle skutečnosti, že mu výplata odměny byla pozastavena usnesením rady města č. 97/2014 dozvěděl také výši odměny, a že mu žalovaná dopisem ze dne 3. 7. 2014, odmítla odměnu vyplatit s odůvodněním, že neobdržela od města Roudnice nad Labem příkaz k jejímu vyplacení.

Žalovaná nárok žalobce neuznala, neboť Rada města Roudnice nad Labem sice dne 27. 11. 2013 schválila vyplacení uvedené odměny, avšak ze strany osoby jednající za město Roudnice nad Labem nebyl učiněn žádný úkon, kterým by byla odměna žalobci přiznána, a proto žalobci nevznikl na vyplacení odměny vůči žalované právní nárok. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobce byl poté, co došlo v lednu 2014 „k vyhocení situace v Domově důchodců Roudnice nad Labem“, odvolán z funkce ředitele žalované.

Okresní soud v Litoměřicích rozsudkem ze dne 8. 9. 2015 č.j. 9 C 321/2014-180 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení 29.354,60 Kč k rukám „právního zástupce“ žalované. Soud prvního stupně došel k závěru, že žalobci nevznikl nárok na vyplacení odměny ve výši 100.000,- Kč, neboť zástupce zřizovatele žalované (starosta města Roudnice nad Labem) nevydal konkrétní rozhodnutí o přiznání této

odměny, přičemž dopis starosty města Roudnice nad Labem ze dne 5. 6. 2014, kterým „potvrdil schválení vyplacení odměny 100.000,- Kč“, nelze za takové rozhodnutí považovat. Podle soudu prvního stupně v usnesení Rady města Roudnice nad Labem ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013 jednak chybí konkrétní údaje o výši, splatnosti odměny a o důvodech k jejímu přiznání, jednak podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2009 sp. zn. 30 Cdo 3049/2007 samotné rozhodnutí rady obce není právním úkonem, nýbrž jde o materiálně právní podmínku pro vyjádření vůle obce navenek starostou nebo místostarostou. Soud prvního stupně nepovažoval za právně relevantní žalobcem navrhované výsledky svědků, jelikož přiznání uvedené odměny mohlo být prokázáno pouze listinným důkazem.

K odvolání žalobce Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 1. 2. 2016 č.j. 8 Co 196/2015-217 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 100.000,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 1. 1. 2014 do zaplacení a současně rozhodl o tom, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 32.532,30 Kč a na nákladech odvolacího řízení 18.068,- Kč k rukám advokátky JUDr. Evy Šámalové. Odvolací soud vycházel z toho, že je nutné odlišovat situaci, kdy rada obce rozhoduje, zda bude s třetí osobou uzavřena smlouva o prodeji nemovité věci (vůle obce musí být v takovém případě aprobovaným způsobem projevena), od rozhodování rady obce o interní záležitosti, kdy její rozhodnutí samo o sobě způsobuje určité právní následky, ačkoliv nejde o právní úkon. Odvolací soud došel na základě výše uvedeného k závěru, že v posuzovaném případě vznikl žalobci nárok na vyplacení odměny 100.000,- Kč již na základě usnesení Rady města Roudnice nad Labem ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013, neboť rozhodnutí v pracovněprávní oblasti mohla vůči žalobci činit výhradně Rada obce Roudnice nad Labem, a že ke vzniku tohoto nároku nebyl nutný další „dovršující“ úkon starosty nebo kohokoliv jiného (pokyn od starosty či pověřeného zaměstnance k výplatě odměny představuje pouze administrativní opatření bez vlivu na existenci nároku). Odvolací soud vyložil usnesení Rady města Roudnice nad Labem ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013 v souvislosti s odpovědí starosty ze dne 5. 6. 2014, z níž podle odvolacího soudu vyplývá, že členové rady města věděli, v jaké výši byla žalobci odměna schválena, a proto bylo uvedené usnesení Rady města Roudnice nad Labem natolik určité, že založilo žalobci nárok na vyplacení odměny ve výši 100.000,- Kč.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítala, že odvolací soud se svým závěrem o tom, že žalobci již na základě usnesení Rady města Roudnice nad Labem ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013 vznikl nárok na vyplacení odměny ve výši 100.000,- Kč, odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2005 sp. zn. 32 Odo 11/2004 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2009 sp. zn. 30 Cdo 3049/2007), z níž jednoznačně vyplývá, že samotné rozhodnutí zastupitelstva nebo rady obce není právním úkonem, ale představuje pouze materiálně právní podmínku pro vyjádření projevu vůle, který činí starosta (v posuzovaném případě starosta města Roudnice nad Labem projev vůle obce vůči žalobci neučinil). Podle dovolatelky se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2007 sp. zn. 21 Cdo 3488/2006, uveřejněný pod č. 65 v časopise Soudní judikatura, roč. 2008, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2015 sp. zn. 21 Cdo 500/2014 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2013 sp. zn. 32 Cdo 923/2011) rovněž v otázce určitosti a srozumitelnosti rozhodnutí, kterým měla být žalobci přiznána nenároková složka mzdy, neboť z usnesení Rady města Roudnice nad Labem ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013 není zřejmé, jakému zaměstnanci a v jaké výši byla odměna přiznána (chybí také údaj o splatnosti). Odvolací soud podle dovolatelky na postavení žalované nesprávně aplikoval ustanovení § 24 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, která však dopadají na činnost organizačních složek územního samosprávného celku, nikoliv na činnost příspěvkových organizací zřízených územním samosprávným celkem, což vedlo ve spojitosti s aplikací ustanovení § 102 odst. 2 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) k nesprávnému závěru odvolacího soudu o tom, že rozhodování o jmenování a odvolání vedoucího zaměstnance příspěvkové organizace zřízené obcí náleží do pravomoci rady obce (a tedy, že pouze rada obce byla oprávněna učinit rozhodnutí o odměně pro tohoto zaměstnance podle ustanovení § 134 zákoníku práce). Dovolatelka dále poukázala na to, že odvolací soud se nevyopřel skutečnosti, že Rada města Roudnice nad Labem platně a účinně (v souladu s metodickým doporučením Ministerstva vnitra) revokovala své usnesení ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013 usnesením ze dne 23. 6. 2014 č. 577/2014, že závěr odvolacího soudu o písemném vyrozumění žalobce o vzniku nároku na odměnu starostou z dokazování neplatí, a že odvolací soud v odůvodnění uvedl, že rozhodnutí rady obce není právním úkonem, ale zároveň konstatoval, že rozhodnutí obce je perfektním právním úkonem, který vyvolává zamýšlené právní účinky. Dovolatelka navrhla, aby odvolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 občanského soudního řádu, se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání; protože řízení ve věci bylo zahájeno dnem 18. 9. 2014, postupoval přitom podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném od 1. 1. 2014 (dále jen "o.s.ř.).

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

V projednávané věci bylo pro rozhodnutí odvolacího soudu určující vyřešení právní otázky, zda usnesení rady obce o přiznání odměny řediteli touto obcí zřízené příspěvkové organizace představuje rozhodnutí o odměně ve smyslu ustanovení § 134 zákoníku práce, na jehož základě se odměna stala nárokovou složkou platu tohoto zaměstnance. Vzhledem k tomu, že tato otázka hmotného práva dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalované je proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci mimo jiné zjištěno (správnost skutkových zjištění přezkumu dovolacího soudu nepodléhá), že žalovaná je v obchodním rejstříku zapsaná jako příspěvková organizace, jejímž zřizovatelem je město Roudnice nad Labem, a že usnesením Rady obce

Roudnice nad Labem ze dne 20. 4. 2009 č. 348/2009 byl statutárním orgánem (a ředitelem) žalované jmenován s účinností od 1. 5. 2009 žalobce (o jmenování byl žalobce vyzooměn jmenovacím dekretem ze dne 10. 5. 2011 č.j. OSV/32854/2011 podepsaným starostou města Roudnice nad Labem). Podle článku X. vnitřního mzdového předpisu žalované, který byl vydán dne 30. 12. 2010 s účinností od 1. 1. 2011, mohla být zaměstnanci žalované (na návrh přímého nadřízeného zaměstnance a se schválením ředitele organizace) poskytnuta za splnění mimořádného úkolu odměna. Rada města Roudnice nad Labem přijala dne 27. 11. 2013 na své 81. schůzi usnesení č. 1000/2013, jímž schválila vyplacení odměny řediteli žalované dle návrhu. Uvedené usnesení však bylo revokováno usnesením Rady města Roudnice nad Labem ze dne 29. 1. 2014 č. 97/2014 a usnesením Rady města Roudnice nad Labem ze dne 23. 6. 2014 č. 577/2014, jimiž byla zároveň pozastavena výplaty této odměny. K žádosti žalobce ze dne 29. 5. 2014 o informace sdělil starosta města Roudnice nad Labem dopisem ze dne 5. 6. 2014 žalobci, že mu byla usnesením rady obce schválena odměna ve výši 100.000,- Kč, avšak Rada města Roudnice nad Labem rozhodla usnesením č. 97/2014 o pozastavení výplaty této odměny. Dopisem ze dne 3. 7. 2014 sdělila žalobci (na základě jeho výzvy k okamžitému vyplacení odměny ve výši 100.000,- Kč) mzdová účetní žalované, že od města Roudnice nad Labem dosud neobdržela příkaz k vyplacení uvedené odměny. Žalobce byl z místa ředitele žalované odvolán usnesením Rady města Roudnice nad Labem ze dne 17. 2. 2014 č. 128/2014 a jeho pracovní poměr skončil uplynutím výpovědní doby (k 30. 6. 2014) na základě výpovědi ze dne 4. 4. 2014.

Projednávanou věc je třeba posuzovat - vzhledem k tomu, že se žalobce domáhá zaplacení odměny, o níž bylo rozhodnuto usnesením Rady města Roudnice nad Labem dne 27. 11. 2013 - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2013 (dále jen "zák. práce"), a dále podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o obcích“) a podle zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů“).

Podle ustanovení § 33 odst. 3 písm. e) zák. práce jmenováním na vedoucí pracovní místo se zakládá pracovní poměr v případech stanovených zvláštním právním předpisem; nestanoví-li to zvláštní právní předpis, zakládá se pracovní poměr jmenováním pouze u vedoucího příspěvkové organizace.

Podle ustanovení § 33 odst. 4 písm. e) zák. práce jmenování podle odstavce 3 provede ten, kdo je k tomu příslušný podle zvláštního právního předpisu; nevyplyvá-li příslušnost ke jmenování ze zvláštního právního předpisu, provede je u vedoucího příspěvkové organizace zřizovatel.

Podle ustanovení § 122 odst. 3 věty první zák. práce vedoucímu zaměstnanci, který je statutárním orgánem zaměstnavatele, nebo který je vedoucím organizační složky státu nebo územního samosprávného celku (dále jen „vedoucí organizační složky“), určuje plat, nebo s ním sjednává smluvní plat orgán, který ho na pracovní místo ustanovil, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.

Podle ustanovení § 134 zák. práce za úspěšné splnění mimořádného nebo zvláště významného pracovního úkolu může zaměstnavatel poskytnout zaměstnanci odměnu.

Podle ustanovení § 35a odst. 1 zákona o obcích může obec pro výkon samostatné působnosti zakládat a zřizovat právnické osoby a organizační složky obce, pokud zákon nestanoví jinak.

Podle ustanovení § 23 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů může územní samosprávný celek ve své pravomoci k plnění svých úkolů, zejména k hospodářskému využívání svého majetku a k zabezpečení veřejně prospěšných činností zřizovat příspěvkové organizace jako právnické osoby, které zpravidla ve své činnosti nevytvářejí zisk.

Podle ustanovení § 102 odst. 2 písm. b) zákona je radě obce vyhrazeno plnit vůči právnickým osobám a organizačním složkám založeným nebo zřízeným zastupitelstvem obce, s výjimkou obecní policie, úkoly zakladatele nebo zřizovatele podle zvláštních předpisů, nejsou-li vyhrazeny zastupitelstvu obce (§ 84 odst. 2).

Podle ustanovení § 103 odst. 1 zákona o obcích zastupuje starosta obec navenek.

Zaměstnanci, jehož zaměstnavatelem je stát, územní samosprávný celek, státní fond, příspěvková organizace, jejíž náklady na platy a odměny za pracovní pohotovost jsou plně zabezpečovány z příspěvku na provoz poskytovaného z rozpočtu zřizovatele nebo z úhrad podle zvláštních právních předpisů, školská právnická osoba zřízená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, krajem, obcí nebo dobrovolným svazkem obcí podle školského zákona, nebo veřejné neziskové ústavní zdravotnické zařízení, přísluší za vykonanou práci plat, který se poskytuje podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků (srov. § 109 odst. 1, 3 a 4 zák. práce). Plat určuje zaměstnavatel zaměstnanci podle zákoníku práce, nařízení vlády vydaného k jeho provedení podle § 111 odst. 2, § 112 odst. 2, § 123 odst. 6, § 128 odst. 2 a § 129 odst. 2 a v jejich mezích podle kolektivní smlouvy, popřípadě vnitřního předpisu; plat není možné určit jiným způsobem, v jiném složení a jiné výši, než stanoví zákoník práce a právní předpisy vydané k jeho provedení, nestanoví-li zvláštní zákon jinak (srov. § 122 odst. 1 zák. práce a nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů). Jednotlivé složky platu jsou upraveny v ustanoveních § 123 až 135 zák. práce.

Odměna je nenárokovou složkou platu, zaměstnanci na ni vzniká nárok - bez ohledu na splnění dalších předpokladů pro její poskytnutí uvedených v ustanovení § 134 zák. práce - až na základě zvláštního rozhodnutí zaměstnavatele o její přiznání. Tímto rozhodnutím ztrácí odměna svou nenárokovou (fakultativní) povahu a zaměstnavatel je povinen tuto složku platu zaměstnanci vyplatit, neboť jsou splněny všechny podmínky pro její poskytnutí. Rozhodnutí zaměstnavatele o přiznání odměny zaměstnanci podle ustanovení § 134 zák. práce je právním úkonem, který je projevem vůle směřujícím zejména ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 11. 2004 sp. zn. 21 Cdo 537/2004, uveřejněný pod č. 28 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2005 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2016 sp. zn. 21 Cdo 4481/2014, R27/2017).

V posuzovaném případě bylo mezi účastníky sporné, zda již usnesením Rady města Roudnice nad Labem ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013 vznikl žalobci nárok na vyplacení mimořádné odměny ve výši 100.000,- Kč, aniž by byl vyžadován projev vůle starostou obce vůči žalobci. Pro zodpovězení této otázky bylo rozhodující, zda uvedené usnesení Rady města Roudnice nad Labem představovalo rozhodnutí o odměně ve smyslu ustanovení § 134 zák. práce, jímž by se odměna ve výši 100.000,- Kč stala nárokovou složkou platu žalobce.

Dovolací soud vyšel při svém právním posouzení z toho, že oprávněni rozhodovat o právních úkonech (právních jednáních) obce, tj. o tom, zda a případně jaký právní úkon obec učiní, bylo v době, kdy se podle tvrzení žalobce stala nárokovou složkou jeho mzdy odměna ve výši 100.000,- Kč, rozdělena mezi zastupitelstvo obce a radu obce. Zastupitelstvo obce rozhodovalo o nejzávažnějších právních úkonech, taxativně vypočtených v ustanoveních § 84 a 85 zákona o obcích, rada obce o záležitostech uvedených v ustanovení § 102 zákona o obcích a o všech ostatních právních úkonech pokud nebyly vyhrazeny zastupitelstvu obce nebo pokud si je zastupitelstvo obce nevyhradilo (srov. § 102 odst. 3 větu první zákona o obcích). Zastupitelstvo obce ani rada obce však nemohly vystupovat jménem obce navenek; toto oprávnění přísluší výlučně starostovi (§ 103 odst. 1 zákona o obcích) a v době jeho nepřítomnosti místostarostovi (§ 104 odst. 1 zákona o obcích). Starosta (místostarosta) obce přitom nemohl vytvářet vůli obce; byl oprávněn pouze tuto vůli (přijatou zastupitelstvem obce nebo radou obce) navenek sdělovat a projevovat. Rozhodnutí zastupitelstva obce nebo rady obce je třeba v daných souvislostech považovat za zákonem stanovenou podmínku právního úkonu (condicio legis); absence takového rozhodnutí způsobuje absolutní neplatnost právního úkonu, který starosta (místostarosta) jménem obce učinil [srov. též - ve vztahu k obdobné právní úpravě v zákoně č. 367/1990 Sb., o obcích (obecních zřízeních) - právní názory vyjádřené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2007 sp. zn. 21 Cdo 1397/2006, uveřejněném pod č. 1 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2008, nebo například v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. IV. ÚS 576/2000, který byl uveřejněn ve Sbírce nálezů Ústavního soudu, svazek 22, pod pořadovým číslem 61, nebo v nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2001, sp. zn. III. ÚS 721/2000, který byl uveřejněn ve Sbírce nálezů Ústavního soudu, svazek 23, pod pořadovým číslem 103; ve vztahu k zákonu o obcích srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2015 sp. zn. 21 Cdo 500/2014].

Zřizovatelem žalované bylo město Roudnice nad Labem, které prostřednictvím rady (svého orgánu) jmenovalo žalobce do funkce ředitele žalované a plnilo vůči žalobci úkoly zaměstnavatele (k tomu srov. § 23 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, § 33 odst. 4 písm. e) zák. práce a § 122 odst. 3 větu první zák. práce). Rozhodnutí rady obce není – jak vyplývá z výše uvedené ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu – právním úkonem, přesto jde o rozhodnutí o vůli obce, jímž je starosta (místostarosta) vázán. Je-li rozhodnutí rady obce učiněno, starosta (místostarosta) musí tuto vůli obce sdělit navenek, ledaže rada své rozhodnutí změní nebo zruší. Starosta je rozhodnutím rady konstituujícím nárok zaměstnance na mimořádnou odměnu vázán a nemůže je měnit, nebo nahrazovat vlastním rozhodnutím. K odepření účinků rozhodnutí rady však nemusí dojít jen výslovnou změnou již přijatého rozhodnutí rady, či jejího nahrazení originálním rozhodnutím starosty, ale i faktickou nečinností starosty, který bez ospravedlnitelného důvodu vyčkává se sdělením rozhodnutí rady o přiznání mimořádné odměny dotčenému zaměstnanci.

Projev vůle starosty (místostarosty) navenek tedy představuje jen formální dovršení právního úkonu, jehož absence nemá vliv na vznik nároku zaměstnance na vyplacení odměny podle ustanovení § 134 zák. práce, jestliže zaměstnanec získal legitimní očekávání, že mu bude odměna poskytnuta, neboť se o schválení odměny radou obce již dříve dozvěděl. Uvedený závěr chrání zaměstnance před situací, že by (ne)vyplacení odměny záviselo na uvážení starosty (místostarosty), který by tímto mohl měnit vůli rady, případně ji nečinností fakticky vyloučit.

V posuzovaném případě bylo prokázáno, že žalobce se ještě před revokací rozhodnutí o přiznání mimořádné odměny Radou města Roudnice nad Labem dozvěděl, že mu dne 27. 11. 2013 Rada města Roudnice nad Labem usnesením č. 1000/2013 schválila vyplacení odměny, a proto se již dne 27. 11. 2013 stala odměna nárokovou složkou jeho platu. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že Rada města Roudnice nad Labem usnesením ze dne 29. 1. 2014 č. 97/2014 zrušila své usnesení ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013 (o odměně žalobce), neboť žalobce před zrušením tohoto usnesení získal legitimní očekávání, že mu bude odměna poskytnuta (o rozhodnutí rady o odměně se dozvěděl). Z dopisu starosty ze dne 5. 6. 2014 vyplývá, že rada města schválila žalobci vyplacení odměny ve výši 100.000,- Kč, a proto je pro právní posouzení věci bez významu rovněž to, že v usnesení Rady města Roudnice nad Labem ze dne 27. 11. 2013 č. 1000/2013 není uvedena výše odměny.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243c odst. 3 věty první, § 224 odst. 1 a § 151 odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř., neboť žalovaná s ohledem na výsledek dovolacího řízení na náhradu svých nákladů nemá právo a žalobci v dovolacím řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D.
předseda senátu

www.nsoud.cz

